Aripi vă crească pân' la cer!

Gabriel Cristea

Din spuma mării nălucesc
sălbatici cai pursânge trac,
visând tărâm neomenesc,
unde clepsidre sparte zac.

Galopul lor fără hotar,
sub promontoriul uriaș,
e zbuciumul ereditar
zvâcnind în crupe, nărăvaș.

Copite țes și zdrențuiesc
imponderabile mantii,
dantele-verzi de arabesc,
ce-mbracă țărmuri argintii.

Frumoșii cai de ham străini,
cuprinși de freamăt și furtuni,
sunt fulgere, sunt rădăcini,
sunt frânte zboruri de lăstuni.

Norii-dragoni se lăcomesc
mușcând din zorii sângerii,
iar largi talazuri potopesc
nisipuri mult prea timpurii.

Nechează crunt în clarobscur
și se desprind purtați de vânt,
iar forma pierde din contur:
par umbre albe pe pământ,

plutind peste câmpii cu maci,
ușori și liberi. Ei nu pier.
Zburați, sălbaticilor traci,
aripi vă crească pân' la cer!